

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

**Raemond, Florimond de
Coloniae Agrippinae, 1655**

II. Alia quaedam miracula.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

V. *Lamotta Fenelonius aetate venerabilis Eques Galliarum regis in Angliam Legatus, Cardinalis Castellionius Hugonotarum defensor, eiusque mors.*

VI. *Soli Gallorum regis Legato in Anglia permissum domi sua sacrum Catholicorum celebrare.*

I. **S**unt colores quidam adeo scintillantes & fulgidi, ut nisi umbra quadam obfuscetur, oculorum aciem perstringant & hebetent, nec recte adspici possint. Atqui certus ego sum, Catholicorum animos non modo non hebetatum, sed etiam magis illustratum iri, si persecutionum illis Catholicæ religionis in Anglia tenebris, licet copioso martyrum sanguine illustratis, novum & insolitum diuinorum miraculorum splendorem addidero: quibus Deus Catholicæ religionis veritatem stabilire, & gratiam suam veræ Ecclesiæ restatam facere semper voluit. Hæc instar linguæ sunt, qua Deus homines nonnunquam compellat. simul & ad Catholicam Ecclesiam compellit. Horum ecce tibi pauca quædam, Lector, quæ Deus in gloriosis illis martyribus operatus est. Videbis hic non viuentes modo, sed & mortuos, non loquela tantum res præditas, sed & miras, Catholicæ fidei testimonium perhibere.

Ioannes Fischerus fuit Roffensis Episcopus, cuius martyrio affecti caput hastili affixum, & in ponte Londinensi omnium oculis expositum, quo diutius ibi suspensum mansit, velut altera virga Aaronis eo magis floruit: ob quam etiam causam inde detractum fuit.

Eo die quo Thomas Morus magnus ille vir, Henrici VIII. iussu securi percussus fuerat, filia Mori Margarita peragrabat sanctas Ecclesias & eleemosynas pauperibus plena manu distribuens; iamque omnibus elargitis cum in templo quodam orationi vacaret, *Hæc mihi* (ait ad ancillam) *oblata sum syndonis qua patris corpus inuoluatur.* Audierat Roffensis Episcopi cadaver, sine presbyteris, sine cruce, sine lumine, sine linteis proiectum fuisse in humum, nec affuisse qui sanctum martyrem sepeliret. Neque vero, quisquam ei hoc officium præstare audebat. Quod, ne patri quoque suo accideret, Margarita cauebat. Consuluit ei ancilla, ut de proximo acciperet linteum. *Quomodo* (inquit) *id faciam, cum ni-*

hil pecunia reliqui habeam? Credent tibi, ait ancilla. *Quaquam* (inquit Margarita) *longè à domo absim, nec his hominibus nota sim, tamen periculum faciam.* Accessit itaque ad vicinam tabernam, postulauit quantum sufficere credidit; cumque de precio conuenisset, manum veluti quærendæ pecuniæ causa, in perulam misit, eo animo, ut diceret, *præter spem sibi euenisse, quo minus adessent pecunie: sed speraretur sibi, se quamprimum id quod conuenerat reddituram.* Ecce autem, cum certo ei constaret nihil omnino paulo ante reliquum fuisse, tamen iam in peritium syndonis precium reperit, nec vnoteruncio plus minusve, quam eo tempore ex pacto persolui oportebat. Miraculo confirmata, linteum accepit, patris cadaver inuoluit; & quia feminam ac præsertim filiam, nemo ac officio pio repulerat, Christi Martyrem honeste sepeliuit. Eo de Moro quidem hæc tam Sandæ quam Ribadencita scribunt.

De Carthusiensibus monachis sub eodem Henrico martyrio affectis, hoc etiam miraculum circumfertur, quum corporum in quatuor partes dissectorum partes celebrioribus vrbis locis suspensæ essent, toto trimestri nulla in eis putredinis indicia apparuisse, quasi non morticiorum, sed adhuc viuarum carnes essent. Aiunt, quum forte religiosus quidam eiusdem monasterij ex desperatione in profluentem abijcere se vellet, à sanctis his martyribus impeditum, donec re comperta, illi ad tantum scelus via obstructa fuit. Alius Religiosus Augustiniani Ordinis, Ioannes Eltonus nomine, in carcerem coniectus, quo Henricum pro Anglicanæ Ecclesiæ capite agnoscere nollet, instantis supplicij metu vehementer consternatus, quum Deum quam potuit adtentissime deprecaretur, ut constantiam largiri sibi vellet, vocem cælestem audijt, *us cursum fortiter consummaret exhortantem, nec pro veritate mori pertimesceret, cui cæleste paratum esse auxilium.*

In Hibernia Theologus quidam Ioannes Trauersius nomine, captiuus detinebatur, eo quod librum scripsisset quo S. Petri & successorum primatus defendebatur. A iudicibus interrogatus, an libri istius auctor esset, non solum id intrepide affirmavit, sed etiam ostensis tribus digitis, *Hi,* inquit, *scripserunt.* Damnatur ergo, & rogo imponitur. Verum ecce, diuino proculdubio miraculo accidit, ut toto flammis consumpto corpore, tres illi digiti in-

tegrum remanserint, nec potuerint comburi. Insigne & hoc est miraculum, ibidem factum, quod ex Hiberni cuiusdam fide digni hominis ore excepi. Sacerdos, inquit, peracto sacro, calicem cui consecrata inerat hostia, in altari stantem oblitus erat. Non multo post eodem venit Episcopus schismaticus, Richardus Bradem, aliquot proceribus comitatus: & detecto calice, quum hostiam profanis manibus vellet excipere, illa omnibus attonitis, de calice exsilit. & quacumque manus versebat Episcopus, se subducit. Quum ergo eam apprehendere non posset, sacerdotem illum accersit curat, ad cuius tactum illa subsistens, nullo negotio in calicem fuit reposita. Miraculum hoc Villacatri factum est, in Comitatu Dublinensi, dicepsi vero Medenensi. Nobilem hominem noui de Comitatu Venascenensi, & Hugonotam quidem (cuius testimonium hac in re suspectum esse non potest) qui me & alijs presentibus non semel narrauit: quum pater ipse bellis illis civilibus sacerdoti in templo sacrum facienti cum militibus superuenisset, vnum ex his, execratione adhibita, consecratae hostiae pugione duos ictus intulisset, atque inde statim copiosum promanasse sanguinem. Hoc ille oculis suis se vidisse testabatur, nec minus tamen pertinaciter in haeresi perseverabat, miraculum hoc execrationi, quam miles vsus fuerat, imputans. Quasi vero quoties impius aliquis miles diuino nomine ad execrationes & blasphemias abutitur, Deus statim miraculo id displicere sibi ostenderet.

Scriptum à quibusdam inuenio, Ioannis Foresti, eisdem martyrio sub Henrico affecti, corpus numquam flammis totum consumi potuisse: & in ipso, ad palum alligati capite candidam columbam ab infinita hominum multitudine fuisse conspectam. Alexander Briantus in Epistola quadam ad Patres Societatis suae testatur, se secundum ac tertium (quod sine praesenti diuino auxilio fieri non poterat) crudelissima tormenta in equuleo sine omni doloru sensu sustinuisse. Tantum scilicet potuit feruens precatio, qua is Deum instantissime rogabat, vt sibi non minus quam adolescentibus illis in fornacem ardentem, aut Danieli in leonum foueam coniectis, praesto esset vellet.

III. Inter omnia vero quae tum dum Catholici passim in Anglia ad supplicium rapiuntur, miraculose acciderunt, quod Oxonij contigit maxime est memorabile: vbi subitus & pestilens morbus iudices & assessores omnes, ipsumque etiam Praefectum nec non duodecim alios qui

Rolandum Grinsum pro Catholica religione causam dicentem condemnauerant, ita inuasit, vt isti statim, illi vero post paucos dies ad vnum omnes interierint: non multo post etiam auquenti circiter varijs locis extincti fuerit. Quae vero fati digna poena ijs reperiri posset, qui sacrosanctam hostiam pedibus conculcare, vel etiam, quod horribile dictu est, sanctissimae corporis parti immittere non dubitarunt? Anglus quidam Rendatus nomine, quum alleruisset Deum tam perfidia in Iuda quam conuersionis in Paulo fuisse auctorem, paulo post in cubiculo se ipsum suspendit. Addam haec loco insignem impietatem Galli cuiusdam Caluiniistae. Mameiaci nomine, Ministri Chalienstis ad quem quum daemoniacus quidam esset adductus, nec ille hominem curare posset, metueret vero ne Caluiniistica religio propterea in despectum veniret, hominem culeo infutum, clam in fluuium abiecit, atque ita tam animam quam corpus eius perdidit, simulans interim, alid eum à se missum, qui ex eiusmodi curatione gloriolam captare nollet. Sed in Angliam redeo, vbi nullum tam durum supplicij genus est quod non Catholicis fuerit adhibitum. Quidam pedibus suspensus eo usque donec excrementa per os egereretur. Quidam ferarum pelibus infusi, & canibus laniandi obiecti. Deo interim varijs indicijs iram suam ostendente, tum praefertim quum in templo primario Londinensi mensa, in qua Caluiniistae cenam suam celebrare solebant, de caelo tacta conflagrauit, nec minus misericordiam erga Catholicos diuersis modis demonstrante. Gulielmi Lacij captiuitatem & martyrium Deus cuidam presbytero in carcere reuelauit. Gulielmo Filbaro in somnis venter aperiri atque intestina extrahi visa sunt: quod & postea ipse accidit. Quum Eberardo Vauxio ventrem esset apertus, & detracta intestina atque in ignem coniecta, clara voce exclamauit. *Q. felix dies: Cor vero euulsum postquam ter subilisset, acuto ferro transfixum & flammis fuit traditum Anno M D XCIX.* duobus sacerdotibus Georgio Nicolao & Iaxleio, in Seminario Rhemensti educatis Oxonij manus à magistratu iniectae sunt. Interrogati à Francisco VValsingamo, Caluiniistae acerrimo, *an sacerdotes essent*, illis fatentibus VValsingamus intulit. *Ergo proditores estis.* Tum Georgius, *consequentia*, inquit, *haec bona non est.* Tormentis per XV. horas interrogatos & in carcere

redu-